

— Ένα ψωμί! . . .
 — Ψωμί! . . . Έλα . . . Καὶ τὸν βρήκατε ;
 — Τῶχει ὁ Στάθης.
 — Ζήτω τὸ Σύμπαν! φώναξε ὁ Νάσκας, κ' ἔσπε-
 ρα γροῖζοντας, δῶ καὶ κεῖ στὸ κἀθισμά του καὶ τρι-
 βώντας τὰ χέρια του γρήγορα :
 — Δὲ σὰς τόπα γῶ, ἔλεγε, πὼς θὰ σιάξουν τὰ προ-
 ματα; καὶ νὰ ποῦ σιάξουν. . . .
 Ὁ Ποίμης ἔβαλε τὰ λεπτὰ τοῦ κρυσιοῦ καὶ τοῦ
 μεζέ, ποῦγε βγάλει χωρὶς νὰ τὸν δοῦνε, πάνω ἀπὸ τρα-
 πέζι, καὶ σηκώθηκε.
 — Γιὰ ποῦ; τοῦ ἔκανε ὁ Νάσκας.
 — Θὰ πάω, ἔγω κάποια δουλειά . . .
 Δὲν τὸν διάσανε νὰ μείνει διόλου, ἔγινε μάλιστα μιὰ
 σιωπή, ποῦ τοῦ φάνηκε πὼς θέλανε νὰ φύγει.

Μιὰ μελαγχολία, μιὰ λύπη τὸν εἶχε κυλλώσει; καὶ
 τὸν ἔκανε νὰ ζητήσει τὴν ἐρημιὰ τοῦ θεματίου του.

* * *

Καὶ βρέθηκε πάλι στὸ σκοτεινὸ καὶ σιωπηρὸ δρόμο.
 Ἄλλὰ τί μαρτίλα εἶταν ἐκεῖνη τόρῳ. . . . Τὴ βρήκε
 εὐλὴ μεγαλύτερη ἀπὸ πρὶν.

Καὶ ψηλά, ποῦ κοιτάξε, εἶδε ἓνα ἀστράκι μῆνε νὰ
 λάμπει, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ, κεῖνη τὴ στιγμὴ γάθηζε, εὐ νά-
 σθουσε.

Τὰ εἴτινα σκοτεινὰ, χωρὶς τὸ παραμυθὸ ἄς τὰ
 πεποισσότερα, καὶ κατὰλειπτα.

Ἄκουσε τὸ βῆμα τὸν κἀντηξὶ μὲς στοῦς σιωπη-
 λῶς δρόμους, σὴ σιωπή.

(Λοιπὸν . . .)

Η ΕΛΕΝΙΩ

Στοῦ Λάζαρου τοῦ Χρυσικοῦ, μικροὶ σταυροὶ, μικρὲς καρδιές,
 δετὰ, μεντάγιες, βέρες,
 κορίτσια τ' ἀγοράζουνε μὲ νόμιμα γιὰ τὶς Κυριακὲς
 καὶ τὶς γιορτὲς ἡμέρες.

Ἄς τὴν Ἄνινα, πέταλο μὲ ρουμπινάκια καρφωτῶ,
 κρέμασε κόντα - πέτο
 τὸν εἶδαν στὴν παλάμη της τὸν κινεμάρο ἄμορφονο
 καὶ θὰ τὸν πάρει ἐφέτο.

Κ' ἡ Πολυξένη τόβαλε τὸ δίβεργό της - τὸ ξερβί,
 κ' ἡ Ρούσου ἡ Ἄντιγόνη,
 σ' ἀλέγρα φέλλα πέρισσε τὸ σταυρουδάκι, γιὰ τ' ἀντὶ
 τοῦ νοῦ ποῦ τὴν πεισιμῶνει.

Μὰ ἡ Ἐλενιὼ τὸ σκέπασμα τοῦ ρολογιοῦ τοῦ Σίγμα Τά,
 κρημένο πρέπει νάχει,
 φκισμένο ἀπὸ τὸ Λάζαρο, καρδοῦλα, γιὰ παρηγοριά,
 ποῦ θὰ βρεθεῖ μονάχη.

Κι ἂν κλαίει πὼς φεύγει ἐκεῖνος της μεθιότιο, θέλοντας καὶ μὴ,
 γιὰ τὰχαρα τὰ ξένα,
 μὰ πλεῖο ποῦ γάση φεγγαριοῦ, νὰ στέργουν ἔτσι ἀπ' τὴν ἀρχή,
 διπλᾶ τὰ μαντεμένα.

Στοῦ Λάζαρου τοῦ Χρυσικοῦ, μαλάματα, διαμαντικά,
 κ' ἡ Ἐλενιὼ ἀγοράζει,
 καὶ τὸν ἀγαπημένο της, τὴν πέτρα ποῦτε σὲ φωτιά,
 καὶ οὔτε σὲ τόρνο σπάξει.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ